

Комисија за писање ИЗВЕШТАЈА за избор једног наставника у звање доцента за ужу научну област Српска и компаративна књижевност (Српска књижевност 18. и 19. века, Основе академског писања), размотрила је ПРИГОВОР др Маје Стојковић на предлог Комисије да у звање доцента на наведеном конкурс у буде изабран др Александар Костадиновић и припремила одговарајући

ОДГОВОР

Приговор др Маје Стојковић није утемељен на стварним аргументима већ на фрустрацији због тога што је др Александар Костадиновић предложен за избор у звање доцента, тако да Комисија констатује да су сви елементи Приговора у цијелости **нетачни** или су **неутемељени** у правним актима и поготово "Ближим критеријумима Универзитета у Нишу за избор у звања наставника у пољу друштвено-хуманистичких наука" (*Гласник Универзитета у Нишу*, год. ММХV, број 10, Ниш, 16. 12. 2015). Пошто се у тексту Приговора др Маја Стојковић у више наврата неутемељено позива на "Ближе критеријуме...", Комисија најприје наводи два члана овог правног акта Универзитета у Нишу у којима су дефинисани критеријуми за избор у доцентско звање у пољу друштвено-хуманистичких наука:

Члан 10.

"У звање доцент може бити изабрано лице које испуњава следеће критеријуме:

1. докторат наука из области за коју се бира,
2. позитивна оцена наставног рада осим ако се бира по први пут у наставничко звање, када је довољно да учесник конкурса поседује склоност и способност за наставни рад,
3. остварење активности бар у два елемента доприноса широј академској заједници из члана 4. ових критеријума, осим ако се бира по први пут у наставничко звање,
4. у последњих пет година најмање један рад објављен у часопису који издаје Универзитет у Нишу или факултет Универзитета у Нишу или са SCI листе, у којем је првопотписани аутор рада,
5. у последњих пет година најмање један рад у часопису M21 или M22 или M23 са петогодишњим импакт фактором већим од 0.49 према Томсон Ројтерс листи или са SSCI или SCI листе, у којем је провотпотписани аутор рада, при чему рад у часопису M21 кандидат може заменити са два рада у часописима који се издају на енглеском, француском, немачком или руском језику, у којима је бар у једном раду провотпотписани аутор,
6. најмање једно излагање на научним скуповима.

Научни радови којима се кандидат квалификује морају бити из научне области за коју се бира у звање, уз обавезно навођење DOI бројева или прилагање радова у штампаној форми.

Члан 13.

У радове који се вреднују рангом рада у часописима са SSCI или SCI листе спадају такође:

1. преводи научних (стручних), односно књижевних дела из уже научне области, објављена збирка историјских извора или грађе на страним језицима (старогрчки, латински, старословенски, отомански...),
2. радови из области српске филологије, као и историје и етнологије, написани на српском језику и објављени у часописима који су посебном одлуком Министарства просвете, науке и технолошког развоја верификовани као међународни,

3. радови из области страних филологија (германистика, романистика, русистика, полонистика, бохемистика, хеленистика, италијанистика, хиспанистика и слично), објављени у часописима у којима се радови штампају на језику из уже филолошке научне области (немачки језик, француски језик, шпански језик, руски језик, пољски језик, новогрчки језик, италијански језик и слично),
4. радови за област права објављени у часописима који су посебном одлуком Министарства просвете, науке и технолошког развоја верификовани као међународни часописи, при чему се ти радови могу земенити са по два рада објављена у научним часописима са листа ERIH, HEINONLINE и ECOLIBRI, или часописима категорије M51."

I ПОДАЦИ О КАНДИДАТИМА

1. **Нетачна је тврдња** кандидаткиње др Маје Стојковић да је комисија "занемарила" информацију о просечној оцени и дужини студирања двоје пријављених кандидата. Видјети о томе у тексту Извештаја (стр. 2 и 4). Наведена тврдња је такође неутемељена и у "Ближим критеријумима..." који не траже да се уради компаративна анализа тих података, нити те податке сматрају релевантним за избор у доцентско звање.

2/3/4/5/6. **Све тврдње наведене у овим одјелцима су нетачне.** Избори и реизбори др Александра Костадиновића у звања асистента-приправника и асистента урађени су у складу са тада актуелним законима и прелазним одредбама тих закона, као што је и његов препис са магистарских на докторске студије урађен у складу са одговарајућим законским и правним актима.

Кандидат др Маја Стојковић тврди да је др Александар Костадиновић противно Закону о високом образовању, који му је омогућавао право „на један избор и један реизбор у исто звање (два пута по три године)“, био запослен на Филозофском факултету Универзитета у Нишу од 1. септембра 2000. године до априла 2016, и то у звању асистент-приправник укупно десет година и још шест година у звању асистент. Не доводећи у питање укупно трајање радног ангажовања др Александра Костадиновића, које је уредно наведено како у његовој пријави, тако и у Извештају Комисије, потребно је указати на чињенице које у потпуности оспоравају злонамјерну тезу др Маје Стојковић о противзаконитом продужењу радног ангажовања. Костадиновић је радни однос на Филозофском факултету отпочео избором у звање асистент-приправник, сагласно са одредбама члана 87. Закона о универзитету („Службени гласник РС“, бр. 20/98) **на одређено време у трајању од 4 (четири) године**, и то почев од 1. септембра 2000. На основу члана 144. Закона о универзитету („Службени гласник“, бр. 21/02), Костадиновић је 2003. потписао **Анекс уговора о раду**, када му је први изборни период у звању асистента-приправника био **продужен за још двије године**.

За неутемељеним претпоставкама кандидаткиња др Маја Стојковић посеже и приликом разматрања оних чињеница из биографије др Александра Костадиновића које се тичу тока његових докторских студија. Наиме, она износи сумњу да је Костадиновић уписао ДАС филологије на Филозофском факултету 2008/2009. године, с обзиром на то да је овај програм акредитован тек 16. априла 2010, очигледно погрешно поистовјећујући тренутак покретања једног студијског програма са датумом његове акредитације. Костадиновић је 2008/2009. године уписан на другу годину ДАС филологије на основу **Уверења о положеним испитима** са магистарских студија на Филолошком факултету Универзитета у Београду, те је тако и стекао **законску могућност да као студент докторских студија буде изабран за асистента 2010. године**, што кандидаткиња др Маја Стојковић, такође, злонамјерно доводи у питање.

Читаво „превредновање“ радне и стручне биографије др Александра Костадиновића, које у Приговору на Извештај предузима кандидаткиња др Маја Стојковић, обилује сличним

изокренутим тезама и инсинуацијама о тобожњим законски проблематичним и противправним аспектима. На примјер, као релевантан податак наводи то да је Костадиновић своју докторску тезу одбранио тек 4 дана после расписивања конкурса, не наводећи јасно какве противправне посљедице производи ова чињеница. Костадиновић је одбранио докторску тезу 19. септембра, а конкурс је окончан 30. септембра 2016. године.

Нарочиту произвољност у правном тумачењу чињеница, кандидаткиња др Маја Стојковић показује приликом одговора на мишљење Комисије да је при процедури избора наставника посебно важан критеријум „подударности теме докторске дисертације са научном облашћу за коју је расписан конкурс“, на основу којег је Комисија дала предност др Александру Костадиновићу. У Приговору др Маја Стојковић нуди два противаргумента: 1) чињеницу да је др Александар Костадиновић дипломирао из области Српска књижевност 20. века („Поезија и песничка слика – *Откровење* Растка Петровића“), а да је био радно ангажован као асистент-приправник и асистент из области Српска књижевност 18. и 19. века; као и 2) своје мишљење да је тема њене докторске дисертације „Драмски јунак у књижевности српске модерне (1890–1918)“ сасвим „компатибилна са облашћу за коју је расписан конкурс“, тј. са облашћу Српска књижевност 18. и 19. века.

Што се тиче првог изнесеног аргумента, **поређење стручних и правних посљедица које производе дипломски рад и докторска дисертација** крајње је несувисло. Тема дипломског рада може бити евентуални показатељ стручних интересовања кандидата за мјесто асистента, али тема докторске дисертације има статус обавезног критеријума за избор наставника. Први захтјев који прописују „Ближи критеријуми...“ јесте да „докторат наука буде из области за коју се бира“. Осим тога, др Маја Стојковић још једном демонстрира тежњу да произвољно барата подацима из биографије противкандидата, наводећи да тема Костадиновићевог дипломског рада „није била сметња да буде биран у звање за другу научну област“. У том смислу, морамо нагласити да је Александар Костадиновић приликом заснивања радног односа на Филозофском факултету 1. септембра 2000. био изабран у звање асистент-приправник „за предмете Српска књижевност 18. и 19. века и Српска књижевност 20. века“.

7. **Нетачна** је тврдња да предложени кандидат др Александар Костадиновић није остварио никакво научно и стручно усавршавање у раздобљу од 2000. до 2016. године. Видјети текст Извештаја (стр. 20-21).

8. **Нетачна** је тврдња да је Комисија била субјективна приликом разматрања педагошког искуства и подударности теме докторске дисертације са научном облашћу за коју је расписан конкурс. Комисија је надлежна да изнесе своје стручно мишљење и урадила је то на крајње објективан начин. Видјети текст „Ближих критеријума...“ (Члан 10, став 1 и 2), као и текст Извештаја (стр. 6). Када је ријеч о мишљењу кандидаткиње др Маје Стојковић да је тема њене дисертације сасвим компатибилна са облашћу Српска књижевност 18. и 19. века, умјесто произвољних и ненаучних доказа потребно је обратити пажњу на кључни појам из наслова докторске тезе, тј. на периодизацијски и поетички термин – „модерна“. Овај термин недвосмислено указује на то да је ријеч о теми из области **Српске књижевности 20. века**. На то нас упућују **постојеће књижевноисторијске периодизације, као и академска и наставна пракса**, како на Филозофском факултету Универзитета у Нишу, тако и на сродним, србистичким департаментама других универзитета, јер се нигдје књижевноисторијски феномен „модерне“ не третира као проблем из области Српске књижевности 18. и 19. века, а **научници са докторатом на тему књижевне модерне без изузетка су били бирани за наставнике из области Српска књижевност 20. века**.

9. **Нетачна** је тврдња да је Комисија извршила повреду занемаривања података релевантних за избор у звање наставника и да је прећутала податак да је др Маја Стојковић стекла звање научни сарадник на Институту за књижевност и уметност у Београду. Видјети текст Извештаја (стр. 4-5).

II ПРЕГЛЕД НАУЧНОГ И СТРУЧНОГ РАДА КАНДИДАТА

1/2/3/4/5/6/7/8/9/10/11/12/13/14/15/16/17/18/19. Све наведене тврдње о погрешној квантификацији објављених радова др Александра Костадиновића **су неутемељене и представљају покушај произвољног и злонамјерног дискредитовања** Комисије и кандидата који је предложен за избор у звање доцента. Наведена квантификација урађена је објективно и јасно показује да је и у том сегменту предложени кандидат у формалној предности. Видјети текст Извештаја (стр. 7-9, 11, 12-14, 16). При томе наглашавамо да су квантитативни показатељи само формални аспект научног рада једног кандидата, а суштински аспект чине квалитативни показатељи о којима је стручно мишљење изнела именована компетентна Комисија.

Кандидаткиња др Маја Стојковић у Приговору крајње **произвољно и нетачно** сама предузима упоредно вредновање свог научног и стручног рада са радом др Александра Костадиновића. На основу произвољних и нетачних критеријума коришћених у Приговору, она научну библиографију свог противкандидата која броји **32 јединице** успева "на свој објективан начин" да сведе на само **пет релевантних библиографских јединица**, те да **60,5 остварених бодова** редукује на свега **21,5 бодова**.

Основни критеријум од којег полази др Маја Стојковић приликом поменутог бодовања јесте да се за избор у звање наставника „као релевантни узимају само резултати постигнути у последњих пет година“. При томе, своје правно тумачење темељи на **Чл. 6. Ближих критеријума за избор у звање наставника**, иако се овај члан односи на критеријуме за избор у звање наставника **у пољу природно-математичких наука**. Осим тога, у наведеном члану се не може прочитати ништа на основу чега би се засновало поменуто правно тумачење. "Ближи критеријуми за избор у звање наставника у друштвено-хуманистичким наукама", као што смо претходно навели, уређени су **члановима 10 и 13** овог правног акта и у њима се помиње **временско ограничење на последњих пет година**, али се оно односи само на **минималне услове за стицање звања доцента** и то у свега две категорије: 1) на рад објављен у часопису који издаје Универзитет у Нишу или факултет Универзитета у Нишу, и 2) на рад објављен у часопису категорије M21 или M22 или M23 са петогодишњим импакт фактором већим од 0,49, тј. на рад који представља одговарајућу замену. Према истом члану "Ближих критеријума...", петогодишње временско ограничење не важи и за излагање на научним скуповима.

С друге стране, на основу **Пријаве за избор наставника** (као обавезном документу који предвиђа конкурсну процедуру), јасно је да се **приликом првог избора у звање доцента квантификују и публикације старије од пет година**. Наиме, у напомени овог документа наглашава се да је приликом првог избора у звање наставника потребно навести, без истицања и одвајања, све публикације кандидата. Дакле, и оне које су објављене прије последњег избора. Осим тога, испоставља се, још једном, да је понуђено правно тумачење др Маје Стојковић без преседана у постојећој академској пракси: довољан је само увид у извјештаје за избор у звање доцента, који су током протеклих годину дана усвојени на Филозофском факултету Универзитета у Нишу, и видјећемо да нема ниједног извјештаја у којем нису биле квантификоване публикације старије од пет година у односу на датум расписивања конкурса.

Кандидаткиња др Маја Стојковић настоји да **самовољно промијени** установљену академску процедуру за избор у звање доцента, али и да промијени правила којих се очигледно није ни сама придржавала приликом пријављивања на Конкурс, јер је у својој Пријави навела и квантификовала и своје публикације старије од пет година. У Приговору се она, пак, декларативно „одриче“ **своје 2 (две) публикације из 2010. године и на тај начин одбацује 2 (два) остварена бода**, иако их је уредно пописала и бодовала приликом попуњавања Пријаве за избор наставника. Проблем је, међутим, у томе што поменути петогодишњи период, ако обухвата и текућу годину (2012–2016) искључује и библиографске јединице из 2011. године,

што значи да би кандидаткиња др Маја Стојковић морала да се „одрекне“ укупно 7 **библиографских јединица**, те укупно 11 бодова.

Кандидаткиња др Маја Стојковић износи примједбу да се Комисија није придржавала једнаких критеријума приликом вредновања резултата кандидата, образлажући то чињеницом да су њени радови бодовани према **Правилнику о поступку и начину вредновања и квантитативном исказивању научноистраживачких резултата истраживача из 2016. године** („Сл. гласник РС“, бр. 24/2016), а да су резултати кандидата др Александра Костадиновића бодовани на основу **Правилника о поступку и начину вредновања, и квантитативном исказивању научноистраживачких резултата истраживача из 2008. године** („Сл. гласник РС“ бр. 38/2008). При томе намјерно занемарује чињеницу да кандидати на конкурс сами попуњавају **Пријаву за избор наставника**, те и да сами врше категоризацију публикација у својој библиографији, „гарантујући тачност категоризације публикација својим потписом на пријави“. Чињеница да се кандидат др Александар Костадиновић руководио правилником старијег датума објашњива је тиме да **Пријава за избор наставника**, као званичан документ у конкурсној процедури, децидирано упућује на овај правилник [„Навести списак објављених радова, организован према категоризацији М10-М90, на основу *Правилника о поступку и начину вредновања, и квантитативном исказивању научноистраживачких резултата истраживача* ("Сл. гласник РС" бр. 38/2008).] Ипак, различитост правилника по којима су кандидати квантификовали свој научни рад није битније утицала на бодовни однос кандидата, а свакако није ишао на штету др Маје Стојковић, јер су све новоуспостављене категорије биле бодоване у њеној библиографији.

На примјер, кандидаткиња Стојковић инсистира на чињеници да Костадиновић свој рад у категорији **М52 вреднује са 2 бода** (према правилнику из 2008), док су два њена рада у истој категорији (од којих је један споран јер је објављен у *Летопису Матице српске* који се налази у категорији М53!) **вреднована са по 1,5 бодом** (према правилнику из 2016). С друге стране, на основу елемената радне биографије др Александра Костадиновића, који су експлицирани у поглављу „5. Елементи доприноса академској и широј заједници“ Извештаја, евидентно је да би овај кандидат на основу **уређивања часописа Градина (2014–2016)** остварио већи број бодова у новоуведеној категорији **М29в („Уређивање националног часописа на годишњем нивоу“)**, на основу чега је кандидаткиња др Маја Стојковић остварила 1 бод.

Други, са овог становишта „споран“ моменат јесте књига „Митско у поезији Васка Попе“ (1998) кандидата др Александра Костадиновића, која према пропозицијама Правилника из 2016. године, не задовољава критеријуме за категорију **научне монографије (М42)**, али зато задовољава **критеријуме предвиђене за монографску студију (М43)**, што према истом правилнику у области за друштвено-хуманистичке науке доноси **једнак број бодова**.

Кандидаткиња др Маја Стојковић потпуно **произвољно и злонамјерно** одриче било какву могућност квантификовања публикација др Александра Костадиновића које су објављене у **периодици пре 2006. године (укупно 11 публикација)**, јер тек од те године званично постоје листе категоризованих часописа доступне на сајту Министарства просвете, науке и технолошког развоја. Она не узима у разматрање да ли се ти часописи евентуално појављују на потоњим листама нити да ли задовољавају критеријуме које је прописало Министарство.

Водећи се сличним методом „правног“ закључивања, могло би се тврдити да ни учешће на научним конференцијама, или публиковање монографија, или било који други тип научног доприноса не може бити квантификован, уколико је остварен прије него што је званично усвојен **Правилник о поступку и начину вредновања, и квантитативном исказивању научноистраживачких резултата истраживача из 2008. године** („Сл. гласник РС“ бр. 38/2008). То би истовремено значило да ни Правилник из 2016. године не би могао да има слично „ретроактивно важење“ за научне резултате остварене прије сопственог доношења.

Кандидаткиња др Маја Стојковић проблематизује и појединачну категоризацију одређених публикација кандидата др Александра Костадиновића, не придржавајући се, при томе, начела које је примијенила у сопственој научној библиографији. Тако, на примјер, **површно и потпуно нетачно** процјењује да је текст др Александра Костадиновића „Награда 'Бранко Миљковић' – трајање, вредност, мисија“ (категоризован као M45), у ствари, „говор написан поводом доделе награде 'Бранко Миљковић'“, те да није у питању научни рад, нити да се може вредновати као научни чланак. Кандидаткиња др Маја Стојковић не образлаже којом приликом је овај „говор“ изговорен, јер је реч, заправо, о тексту који је публикован као предговор у књизи *Награда Бранко Миљковић: добитници* (2014) у издању Филозофског факултета и Нишког културног центра. Поменута књига, па и предговор (студија из домена историје и социологије књижевности), публиковани су поводом књижевног јубилеја – 70 година од рођења нишког песника.

Осим тога, кандидаткиња др Маја Стојковић у Приговору приликом осврта на научну библиографију др Александра Костадиновића упозорава да часопис *Philologia Mediana* 2009. године није био категоризован, а да је тек 2011. стекао категорију M52. Међутим, ову врсту хронолошке прецизности не демонстрира приликом бодовања својих научних публикација, тј. текстова: „'Лепота многа није од Бога' или: драма Урок Милете Јакшића“ (2011); и „Од правописних до значењских и структурних прерада (*Народни посланик* Бранислава Нушића 1924. и 1932 – Текстолошки приступ)“ (2012); јер оба текста категоризује као M51, иако је исти часопис дату категорију стекао тек 2013. године.

Напокон, свој текст „Демаскирање књижевне стварности посредством интервјуа“ објављен у *Летопису Матице српске*, кандидаткиња др Маја Стојковић категоризује као M52, иако ова периодична публикација, упркос свом трајању и свијетлој традицији, никада није била сврстана у ову категорију часописа. Занимљиво је да у овом случају кандидаткиња не упозорава на недоследност, јер је и противкандидат др Александар Костадиновић у истом броју датог часописа (ЛМС, г. 186, књ. 486, св. 3), публиковао свој рад „О непоновљивом делу истим начином“ и категоризовао га - како је то једино могуће – као M53.

У два случаја, кандидаткиња др Маја Стојковић упозорава на то да противкандидат др Александар Костадиновић модификоване и прерађене своје текстове третира као различите библиографске јединице, занемарујући при томе чињеницу да су дорада, допуна, синтеза, па и промјена и превредновање истраживачких резултата саставни дио научног процеса. У поменутим случајевима није ријеч тек о стилским и језичким корекцијама, већ о истински допуњеним или промијењеним текстовима. С друге стране, у њеној се научној и стручној библиографији **4 (четири) идентичне публикације (библиографске јединице)** наводе два пута, и као научни и као стручни текстови: 1) „Дихотомија светова“ (Новица Петковић, *Софкин силазак – „Нечиста крв“ Борисава Станковића*, Задужбина Николај Тимченко / Алтера, Лесковац / Београд 2009); 2) „Филозофија трпљења и филозофија младенаштва“ (Бојан Чолак, Роман патријархалне културе – „Газда Младен“ Борисава Станковића, Институт за књижевност и уметност, Београд 2009); 3) „О речима реч – о разговорима текст“ (Јован Пејчић, *Истина и облик живе речи – Књижевни разговори Бранимира Ћосића*, Admiral books, Београд 2010); 4) „Велика књига о великом добу српске драме (Зорица Несторовић, *Историја развитка драме у српској књижевности XVIII и XIX века*. Београд, Klett, 2016)“. Ова чињеница није утицала на бодовни однос међу кандидатима, али је академска јавност доведена у забуну у вези са укупним бројем библиографских јединица кандидаткиње др Маје Стојковић.

Најизразитију **недоследност и непринципијелност** приликом компарације свог научног рада са радом противкандидата, др Маја Стојковић показује у Приговору приликом **разматрања радова који су у тренутку конкурса били у припреми за штампу**. У питању су Костадиновићеви радови: 1) „Винаверова читања Бергсона: појам стваралачке еволуције“ (2016), 2) „Појам 'породичних сличности' и његова примена у генологији“ (2016) и 3)

„Стереотип и иронија: још о вертеризму и Лази Лазаревићу“ (2016). Иако је противкандидат др Александар Костадиновић уредно приложио потврду да су радови добили позитивне рецензије и да су прихваћени за штампу, на основу поменуте чињенице др Маја Стојковић изводи закључак да други кандидат др Александар Костадиновић формално-правно не испуњава минималне услове за избор у звање за које је конкурс расписан. Упркос оваквом закључивању, она на крају, ипак, „великодушно“ одлучује да бодове које доносе ови текстови придружи укупном бодовном салду противкандидата.

С друге стране, и у својој научној библиографији кандидаткиња др Маја Стојковић наводи публикације које у тренутку затварања конкурса нису објављене: 1) „Трагични Дионис у Коштани Борисава Станковића“ (2015); 2) „Српска драма и европски културни контекст на прелазу из 19. у 20. век“ (2016), 3) „Велика књига о великом добу српске драме (Зорица Несторовић, *Историја развика драме у српској књижевности XVIII и XIX века*, Београд: Klett, 2016)“ (2016). Кандидаткиња др Маја Стојковића не само да нема никаквих резерви у вези с тим да себи придода 9 бодова, колико јој укупно доносе наведени радови (као што то чини у случају противкандидата), већ се ни на једном мјесту у Приговору не осврће на ову чињеницу. Занимљиво је да је поново ријеч о текстовима који ће се појавити у истом часопису, истом годишту и истом броју, као и рад противкандидата др Александра Костадиновића.

С обзиром на цјелокупну ситуацију, потребно је истаћи да су у овом тренутку сви „спорни“ текстови др Александра Костадиновића **објављени**, те да се и могу навести пуне библиографске информације и пружити релевантни докази (садржај часописа, број страница). Са једним од наведених текстова др Маје Стојковић још увек није такав случај.

20. Нетачна је тврдња да је мишљење Комисије о научним и стручним радовима, као и о докторској тези, кандидаткиње др Маје Стојковић, тенденциозно, и да неоправдано и неаргументовано дискредитује њене научне компетенције, због чега то она **сматра повредом угледа и части**. Комисија је зато и именована да би изложила своје стручно мишљење. У противном би кандидати обављали процедуру самоизбора у наставно-научна и научна звања. Комисија је више него компетентна да изложи своје стручно мишљење, јер су председник и оба именована члана урадили докторате из области за коју је расписан конкурс и читаву научну каријеру посветили истраживању наведене области. Комисија је своје стручно мишљење изложила на крајње аргументован и објективан начин. Видјети текст Извештаја (стр. 17-20). У складу са својим овлашћењима дала је **критичко мишљење** о квалитету научних радова оба пријављена кандидата. Председник Комисије, проф. др Горан Максимовић, одлично познаје оба кандидата, тако да је био најпозванији да упореди њихове научне компетенције. Није био коментор, већ члан Комисије за оцену и одбрану урађене докторске дисертације Маје Стојковић, тако да је у ранијим процедурама указао на недостатке тог рада, а овом приликом се само укратко осврнуо на то шта је све пропуштено у теоријском, методолошком, типолошком и књижевноисторијском приступу овога истраживања. Иначе, сва именовања у комисијама за оцјену и одбрану урађених докторских дисертација нису заснована само на изборним звањима већ превасходно на научним референцама/компетенцијама предложених чланова. Комисија, такође, сматра да онај кандидат који изношење **критичког мишљења** о његовом научном раду сматра **за повреду части и угледа**, има озбиљан проблем са разумијевањем појма науке.

III ПЕДАГОШКИ РАД И ДОПРИНОС РАЗВОЈУ НАСТАВЕ

1/2/3/. Све наведене примједбе које се односе на оцјену педагошког рада кандидата др Маје Стојковић су **нетачне**. Комисија **није прикрила** ниједан податак о њеним наставним активностима. Видјети текст Извештаја (стр. 21). Комисија је имала много аргумената да тачност неких тврдњи и приложених "потврда" доведе у питање. Мислимо на извођење наставе

кандидаткиње др Маје Стојковић на ДАС филологије на Филолошком факултету Универзитета у Београду без одговарајућег избора у наставно-научно или научно звање, без одговарајуће одлуке ННВ Филолошког факултета у Београду о ангажовању за извођење наставе, без одговарајућих акредитационих процедура и слично. Звучи готово фантазмагорично да неко ко је докторирао 31. октобра 2015. године, одмах буде ангажован као предавач на докторским студијама у школској 2015/16. години. Законски то једноставно није могуће, а Комисија не може да узима као релевантне **приватне аранжмане** др Маје Стојковић. Комисија је предност дала кандидату др Александру Костадиновићу који је у сарадничком звању непосредно изводио наставу вјежби на предметима за које је расписан конкурс.

IV ДОПРИНОС РАЗВОЈУ НАСТАВНО-НАУЧНОГ ПОДМЛАТКА

1. **Нетачна** је тврдња да је Комисија говорећи о доприносу развоја наставно-научном подмлатку најнепосредније потврдила своју необјективност. Наведено је да **ниједно од двоје пријављених кандидата није дало допринос у развоју наставно-научног подмлатка**. Видјети текст Извештаја (стр. 22).

V ЕЛЕМЕНТИ ДОПРИНОСА АКАДЕМСКОЈ ЗАЈЕДНИЦИ

1. Сви наводи о **изостављању података** о доприносу Маје Стојковић академској и широј заједници су **нетачни**. Видјети текст Извештаја (стр. 23). Било би неозбиљно да је Комисија редовне административне послове запослених, као што је попуњавање образаца за конкурсисање за средства Министарства просвете, науке и технолошког развоја, третирала као посебан допринос академској заједници. Чињенице јасно показују да је и у том сегменту др Александар Костадиновић квалитетнији кандидат.

ОПШТИ ПОГЛЕД

У свом Приговору кандидаткиња др Маја Стојковић „не пориче квалитете предложеном кандидату др Александру Костадиновићу“, али „објективним сагледавањем досадашњег успеха“ долази до недвосмисленог закључка да је она остварила боље научне резултате. У овом случају, **објективно сагледавање** своди се, прије свега, на **изношење низа нетачних, неутемељених или произвољних претпоставки и инсинуација о радној биографији противкандидата**, као и на злонамјерној тежњи да се конкурсна процедура у овом случају спроведе на начин који је без преседана у постојећој академској пракси, а то се тиче нарочито два аспетка: **1) начина на који се одређује ужа научна област кандидата и 2) начина на који се квантификују научни резултати приликом првог избора у звање наставника**.

Посебна мјера "објективности" у Приговору др Маје Стојковић остварена је приликом компаративног одмјеравања рада два кандидата: 1) др Маја Стојковић квантификује петогодишњи рад противкандидата, али себи зарачунава и шесту годину; 2) др Маја Стојковић потпуно произвољно, некомпетентно и недопустиво улази сама у процјену научне вриједности и стручности публикација противкандидата; 3) др Маја Стојковић потпуно неутемељено установљује различита правила за себе и противкандидата др Александра Костадиновића, која се тичу категоризације часописа и статуса радова прихваћених за штампу.

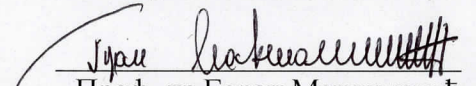

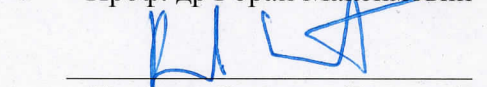
ЗАКЉУЧАК

Комисија констатује да је Приговор др Маје Стојковић потпуно неоснован. Чак и да је била једини пријављени кандидат на овом конкурс, др Маја Стојковић не би могла бити предложена за избор у звање доцента јер не испуњава неопходне услове који су предвиђени "Ближим критеријумима Универзитета у Нишу за избор у звања наставника у пољу друштвено-хуманистичких наука". На основу свега изложеног Комисија позива Изборно веће Филозофског факултета у Нишу да ОДБАЦИ текст приговора др Маје Стојковић и да гласа за текст Извештаја за избор др Александра Костадиновића у звање доцента за ужу научну област Српска и компаративна књижевност (Српска књижевност 18. и 19. века, Основе академског писања).

Ниш, 21. 12. 2016.

Комисија за писање извештаја:

Проф. др Горан Максимовић

Проф. др Радослав Ераковић

Проф. др Снежана Милосављевић Милић